

knyttet selfabelige Formaal, og at det var betænkeligt at indlade sig paa at støtte Foreninger af denne Art. Men dette beror paa en Fejlstagelse. I den Henseende er der, mig bevidst, ingen som helst Forskel paa Danmarks Afholdsforening og de andre Afholdsforeninger. Det, man har givet Bidrag til paa Danmarks Afholdsforenings Vegne, er den Overbestyrelse, der har Ledelsen af den almindelige Agitation for Sagen i sine Hænder, og ikke de enkelte Afdelinger rundt omkring i Landet, der samle Medlemmerne paa Medlemsmøder for derigennem at holde dem fast ved Sagen. Men de andre Foreninger, som have andraget om Understøttelse, arbejde netop paa samme Vilkaar. Det er ikke de enkelte Afdelinger, der have anført, men de Overbestyrelser, der have Ledelsen af Sagen i Almindelighed i deres Hænder, og som have arbejdet for den ganske paa samme Vilkaar som den Forening, man har ment at kunne støtte. Jeg tror, at det maa bero paa en Misforstaaelse, at dette Argument er ført i Slden, og naar dette oplyses i sine Enkeltheder — hvad der jo her ikke er Stedet til at gøre — vil denne Hindring for at imødekomme Foreningernes Ønske formentlig falde bort. Jeg skal dernæst omtale den højtærede Kultusministers Svar paa min Bemærkning om Udfælgigheden af, at man kunde sikre de klassiske Forfattere, vort Land har at være stolt af, en saadan Behandling i Handel og Wandel, at Udgivelsen af deres Arbejder tilfredsstiller Fordringer, der kunne stilles fra et litterært Standpunkt. Den højtærede Minister mente — hvad der for Resten er i fuld Overensstemmelse med mine Meninger — at der ikke kunde være Tale om, at Staten kunde forbyde den private Forlagsvirksomhed, eller at Staten kunde etablere et Statsforlag med Hensyn til den Slags Værter. Noget saadant har jeg ikke tænkt paa, jeg har tænkt paa, at man ved Siden af, at man i mange Tilfælde støtter en Person, for at han kan tilvejebringe et Manuskript, ogsaa kunde føre Sagen et Skridt videre, saaledes at man støttede den Virksomhed, som gaar ud paa at bringe dette Manuskript ud i Verden som en Bog. Staten har tidligere indladt sig paa fligt og gjort det paa en nyttig Maade. Saaledes har man paa den danske Litteraturs Omraade givet Tilskud til Udgivelse til Skolebrug af enkelte Værter af vore klassiske Forfattere, og der foreligger en Række saadanne Arbejder, der ere udførte med Statsunderstøttelse. Hele Forfælleren er, at de Udgaver, jeg her tænker paa, skulde være en Slags monumentale Udgaver, at de for vore afdøde Forfattere

skulde være et Monument, man rejser dem i den offentlige Bevidsthed, og det for en Forfatter værdigste Monument, som det Publikum, der læser ham, og den Stat, som føler sig i Gæld til ham for hans Arbejder, kan sætte ham. Jeg henstiller dette til Overvejelse og har ikke ment, at det er en Sag, der kunde finde sin Afslutning i hele sin Udstrækning i Djebliffet. Derfor henviste jeg kun til et enkelt Vært, der foreligger færdigt eller saa godt som færdigt til Udgivelse, og som er et Led af en samlet Udgave af en af vore større Forfattere.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Ving) mente, at det var nødvendigt at advare den højtærede Kultusminister mod de forlokkende Sirenestemmer, som udtalte sig igennem mig; men jeg ser for saa vidt ikke Nødvendigheden deraf, som jeg er ganske enig i alt, hvad det ærede Medlem sagde paa dette Omraade, og paa intet Punkt har tænkt paa at opfordre den højtærede Kultusminister til, hvad han advarede imod. Jeg er ganske enig med ham i, at de Bevillinger til litterære og kunstneriske Djemed, som paa denne Konto i Djebliffet gives, i mange Tilfælde gøre mere Skade en Gavn, og at der er al god Grund til at trække i Land over for alle disse Bevillinger, snart til en, der ønsker at rejse til Udlandet for at lære at synge, snart til Herrer og Damer, der ere Yndere af den Sport at skrive Noveller o. l. Men hele denne Række af Bevillinger berører ikke i mindste Maade den Sag, jeg her har taget Ord for.

Lige over for den højtærede Trafikminister tror jeg at maatte gøre opmærksom paa, at der er noget af en Misforstaaelse i hans Svar paa min Anmodning om en Udvivelse af den Ret, som for Djebliffet gives Skolebørn til at foretage fri Rejser paa Jærnbane. Den højtærede Minister talte om 4,000 Børn, som jeg ønskede frit befordrede i August Maaned. Jeg har, saa vidt jeg ved, hverken talt om noget Antal af Børn eller om nogen bestemt Maaned, hvort jeg ønskede dem befordrede. Det, jeg talte om, var dette, om ikke den enkelte Dags Frikørsel, som indrømmes Skolerne til en Udflugt med deres Elever, kunde strækkes ud over 3—4 Dage, saaledes at man kunde staa friere med Hensyn til det Sted, man vil rejse hen med Børnene, f. Eks. ogsaa kunde føre dem her ind til Hovedstaden, hvis det ønskedes. Der er jo flere Institutioner, der har deres Sæde her i Hovedstaden, og som det for Børnenes Udvikling vilde have en Betydning at have besøgt. Jeg kan ikke se, at det vil have Ind-